

ning er stigende fra 5,400 Kr. til 6,800 Kr. Sammenstillen man dem med Universitetets Professorer, vil man se, at disse har fra 4,500 til 6,000 Kr., Overrettens Assessorer har fra 4,000 til 5,600 Kr. Og saaledes tror jeg, at naar man sammenstillen de forskellige Grupperes Lønninger, vil det vise sig, at Lønningerne ingenlunde er lavere for de militære Embedsmænd end for andre. Og naar det ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at Officererne ikke med virkelig Styrke eventuelt vil kunne rejse et Krav om Lønningsforbedring. Mere tvivlsomt er Forholdet, naar man tænker paa Underofficererne, hvor det er vanskeligt at afgøre, hvem man skal side stille dem med indenfor Etaternes Lønningslov.

Der er i Mindretalsbetænkningen peget paa den Udvej ved Sagens Ordning, at man kunde give et Garnisonstillæg i de Byer, hvor Skatten er særlig stor. Det forekommer mig, at denne Fremgangsmaade er heller ikke holdbar, thi Forholdet er jo, at Livsformødenhedernes Pris her spiller en betydelig Rolle ved Siden af Skatten. Om det er dyrere at leve i Aarhus med den højere Kommuneskat end i København med de højere Grundskatter og derfor dyrere Lejligheder og med de dyrere Livsformødenheder, er ikke godt at sige. Vi har kun undtagelsesvis et tilsvarende Princip i vor Lovgivning, nemlig i Etatslønningsloven af 1908, men der er man rigtignok gaaet den modsatte Vej. Man er gaaet ud fra, at Forholdene er ugunstigst for Tjenestemændene i København og har derfor givet de lavere Lønningsklasser en Art Opholdstillæg for Københavns og de større Byers Vedkommende.

Til disse Bemærkninger skal jeg kun føje, at jeg ikke rigtig ser, at der i Anledning af dette Lovforslag er Grund til at rejse Spørgsmaalet om Fordelingen af Indkvarteringsbyrden mellem Stat og Kommune. Der er saa uendelig mange Hensyn, der der spiller ind. Der er neppe Anledning til at være altfor bekymret, fordi nogle af Byerne ved Indkvartering faar en noget større Indtægt af Skatten, end de hidtil har haft. Ganske vist faar disse Byer adskillige Fordele, men de er ogsaa udsatte for megen Risiko. Dette har vist sig ved Byer som Aarhus, Odense, Nyborg for nylig, og noget lignende kan ramme andre Byer i Fremtiden. Jeg ser derfor ikke, at der er særlig Grund til Bekymring paa dette Punkt.

Med disse Bemærkninger skal jeg an-

befale Ændringsforslaget og Lovforslaget til videre Fremme.

Ordføreren (Andreasen): Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) tvivlede om, at denne Lov vil vække Tilfredshed i Befolkningen. Det overrasker mig meget, at det ærede Medlem kan nære en saadan Tvivl. Jeg føler mig overbevist om, at det, vi her staar i Begreb med at gennemføre, vil vække den største Tilfredshed ude i Befolkningen, ogsaa i den Del, som i politisk og andre Henseender slutter sig til den Fløj her paa Rigsdagen, som det ærede Medlem tilhører. Der har, som den højtærede Minister ogsaa fremhævede, længe været meget stærk Uvillie imod, at man stadig dyngede Skat paa Skat paa den øvrige Del af Befolkningen, men lod Officererne gaa fri, til Trods for at der nylig var gennemført en meget betydelig Lønforhøjelse for denne Klasse af Statstjenestemænd. Befolkningen synes ikke om, at den Slags Privilegier opretholdes, og den Omstændighed, at de militære Befalingsmænd i sin Tid har opnaaet den Begunstigelse, at den kommunale Skat for deres Vedkommende overhovedet ikke kunde overstige 2 pCt., viser aldeles ikke, at Rigsdagen den Gang har ønsket, at Officererne skulde slippe saa billigt, som Tilfældet nu er, tværtimod; thi den Gang denne Bestemmelse blev gennemført, var den kommunale Skat betydelig mindre rundt omkring i Kommunerne end nu.

Det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) mente, hvad han ogsaa har udtalt i Betænkningen, at de militære Personer maa have et billigt Krav paa at faa Lønforhøjelse, naar man nu ved Beskatningen ligestiller dem med civile. Jeg begriber ikke, at det ærede Medlem i den Grad vil agitere for nye Lønkrav, thi det er der jo ingen Grund til. Den højtærede Minister har i overordentlig høj Grad Ret, naar han fremhæver, at disse Tjenestemænd aldeles ikke er Stifbørn med Hensyn til Lønninger i Sammenligning med andre Tjenestemænd. I Stedet for at opretholde det nuværende Forhold, som jeg finder urimeligt og uretfærdigt, skulde det ærede Medlem hellere have tænkt paa de lavere lønede Funktionærer, Post- og Jernbanefunktionærer f. Eks., der begynder med 1,200 Kr. og stiger til 1,800—2,000 Kr., og som fra første Færd beskattes med den samme Procent, som han mener er alt for slem at anvende overfor